

BES VAKİT BAHÇE

AHMET BULUT
ÇİZER: ÜMRAM KAYAGİL

GÜLCE
ÇOCUK times

GUGUKLU SAATİN SIRRI

Can paslı bahçe kapısına yaslanmış, annesiyle babasının arabasının yokuş aşağı süzülüp gözden kayboluşunu izliyordu. **TAM BİR AY!** Yani dile kolay, koca bir otuz gün boyunca burada kalacaktı. Yaz tatilinin en keyifli günlerinde, arkadaşları kumsallarda koştururken o, dedesinin bu sessiz evinde tıkılıp kalmıştı.

“Kesin sıkıntıdan patlayacağım.” diye söylendi kendi kendine, huzursuzca yerdeki taşı tekmelerken.

“Boş duranlar sıkılır evlat ama bakmayı bilenler hep keşfeder.” dedi dede kapı eşiğinde,

gözlerinde o muzip parıltıyla. Dede hep böyleydi zaten; her söze verecek hazır bir cevabı mutlaka olurdu.

Can, çantasını isteksizce sürükleyerek eve girdi. Dedesinin evi eskiydi ama bir o kadar da garipti. Her köşe saat doluydu: Duvar, masa, kum saatleri... Hatta pencere önünde bir güneş saati bile! Emekli saatçi dedesi, bu evi sanki küçük bir zaman müzesine çevirmişti.

Can, salondaki dev sarkaçlı saatin yanından geçerken sordu: **“Dede, neden bu kadar çok saat topluyorsun?”**

“Zaman hazinedir Can; onu tanımayan, yolunu kaybeder.” dedi dede mutfağa yönelerek. “Gel, sana buz gibi bir limonata yapayım.”

İlk üç gün oldukça sakin geçti. Can bahçede top koşturdu, kitap okudu, dedenin yavaş tabletiyle vakit geçirdi. Fakat tuhaf bir şey dik-

katini çekmeye başlamıştı. Dede günde tam beş kez ortadan kayboluyordu.

Yani gerçekten buharlaşmıyordu tabii. Ama bir anda, sessizce ortadan yok oluyordu. Bahçedeyken aniden “Müsaadenle Can.” diyor, içeri girip uzun süre dönmüyordu. Ya da yemekte saatine bakıp, “Hemen geliyorum.” diyerek masadan kalkıyordu.

Dördüncü günün sabahı, Can kuş cıvıltılarıyla erkenden uyandı. Normalde sekizden önce kalkmak ona zor gelirdi ama bu sabah içinde tarif edilmez bir merak vardı. Parmak uçlarında aşağı indi.

Dede salonda, seccadesinin üzerinde diz çökmüş oturuyordu. Elleri dizlerinde, dudakları hafifçe kıpırdıyordu. Gözleri kapalıydı ama yüzünde derin bir huzur okunuyordu.

Can kapı pervazına yaslanıp izlemeye koyuldu. Dede ağır ağır kalktı, eğildi, alnını yere koydu. Hareketleri o kadar yavaş ve ahenkliydi ki, sanki gizli bir dansın içindeydi.

“Namaz kılıyor.” diye geçirdi içinden. Ailesini de görürdü ama hiç bu kadar dikkatli bakmamıştı. “Peki ama neden? Neden hep aynı hareketler? Hem de günde tam beş kere!”

Dede selam verip namazı bitirince Can sıvışmaya çalıştı ama çoktan yakalanmıştı bile.

“Sabahın bu saatinde ayakta ne işin var bakayım?” diye sordu dede, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle.

Can yutkundu. “Şey... Kuşlar uyandırdı beni. Dede, sen az önce o şeyi mi yapıyordun?”

“Hangi şeyi?” dedi, dede merakla...

“ŞU... NAMAZI? HANİ GÜNDE BİR SÜRÜ KEZ TEKRARLADIĞIN ŞEYİ?”

“Ah, namaz! Evet, kılıyordum. Hayırdır, neden sordun?”

Can omuz silkti. “Bilmem, merak ettim sadece. Sabah, öğle, akşam... Sürekli aynı şeyi yapıyorsun. Hiç mi sıkılmıyorsun?”

Dede bir an düşündü, sonra elini şefkatle Can'ın omzuna koydu. "Gel, sana bir sır göstereceğim. Ama önce güzel bir kahvaltı... Sırlar aç karnına anlatılmaz."

Kahvaltıdan sonra dede, Can'ı evin alt katındaki o gizemli odaya, atölyesine götürdü. İçerisi bambaşka bir alemdi; çarklar, yaylar ve küçücük vidalarla dolu metalden bir dünya.

"BAK BAKALIM!" dedi dede, elindeki gümüş cep saatini uzatarak. "Bu saat bozuk. Sence neden?"

Can saate göz attı.

"Durmuş çünkü?"

"Doğru, durmuş. Ama neden? Kapağına bir bak."

Dede arka kapağı açtı. İçerideki manzara karışık; çarklar yerinden oynamış, yaylar fırlamış, her şey darmadağın.

"Anlıyor musun Can? Bir saatin çalışması için her parçasının yerinde olması, düzenli çalışması lazım. Biri yavaş, biri hızlı ama hepsi uyum içinde. İşte namaz da öyle."

Can kaşlarını çattı. **“Namaz mı?
Nasıl yani?”**

“Günün de işleyen bir çarkı vardır evlat. Sabah uyanış, öğlen koşturmaca, ikindi din-
ginleşme, akşam durulma, yatsı huzurla günü
tamamlama.

Namaz, hayatın ritmidir. Her vakit, günün
bir parçasını tık diye yerine oturtur.”

“İyi ama ben günümü kendim planlayabi-
lirim.” diye itiraz etti Can. “Hem neden beş
kere aynı şeyi yapmam gereksin?”

Dede anlayışla gülümsedi. “İstersen bu so-
runu daha sonra cevap bulalım. Şimdilik bir

hafta boyunca sadece vakitlerin ne anlama geldiğini öğren. Kılman şart değil. Sonra karar senin. Var mısın?”

Can bir süre düşündü. Aslında içten içe meraklanmıyor değildi. Neydi bu beş vaktin sırrı? Ve dedesi, her seferinde nasıl böyle huzurla doluyordu?

“Peki, tamam!” dedi sonunda. “Ama sıkılırsam anında bırakırım, baştan söyleyeyim.”

“Anlaştık o zaman!”

Dede atölyenin en loş köşesine yürüdü. Orada, kalın bir bezle örtülmüş gizemli bir nesne duruyordu. Can ilk kez geldiği odayı inceliyordu. Dede örtüyü çekip aldığı anda, Can hayranlıkla bakakaldı.

Karşısında, hayatında gördüğü en ilginç saat duruyordu. İncecik ahşap oymalı, cıvılcıvılcı boyalıydı. Gövdesinde beş minik kapı sıralıydı: pembe, sarı, turuncu, mor ve lacivert. Her kapının üzerinde gizemli sayılar yazılıydı.

“Bu ne?” diye sordu Can, neredeyse fısıltıyla.

“Bu...” dedi dede, saatin yanındaki anah-
tarı çevirerek, “Zaman Bahçesi’nin saati.”

“Zaman Bahçesi mi?”

Dede gizemli bir gülüşle sustu. Sadece anah-
tarı çevirmeye başladı. Bir tur, iki tur, üç tur...

Ve birden mekanizma hareketlendi: TİK-
TOK! Ama bu, bildiğimiz o sıradan ses değildi.
Sanki içeride binlerce minik ayak koşturuyor,
tahta zeminde tepiniyordu.

Derken bir ses duyuldu...

“Nihayet!”

Can, korkuyla geri sıçradı, neredeyse dü-
şüyordu. “Hi! Saat konuşuyor mu?!”

**“YILLARDIR SENİ BEKLİYOR-
DUM CAN!”** diye şakıdı saat. Sesi incecik
ve enerji doluydu. “Benim adım Dakika! Sa-
niye ve Saat ile birlikte burada tıklıp kaldık.
İnanır mısın, sıkılma rekorları kırıyoruz.”

Can dedesine döndü, gözleri kocaman açıl-
mıştı. “Dede... Bu gördüklerim gerçek mi?”

Dede sakince omuz silkti. “Sen ne görüyorsan odur evlat.”

Can şüpheyle tekrar saate baktı. Pembe kapı hafifçe aralanmış, aradan küçücük, sivri bir burun ucu uzanmıştı.

“Bal gibi de gerçeğim!” diye cıvıladı Dakika. “Ama beni herkes duyamaz. Sadece duymaya hazır olanlar duyar.”

“HAZIR MI? NEYE HAZIR?” diye bağırdı Can.

“Zamanın dilini çözmeye... Düzeni görmeye... Vakitlerle tanışmaya!”

Can’ın göz bebekleri küçüldü. Kesin rüyadaydı! Ama dede orada, koltuğuna kurulmuş sakince kahvesini höpürdetiyordu. Sanki her gün konuşan saatlerle çay saati yaparmış gibi rahattı.

“Peki, tamam!” dedi Can titrek bir sesle. “Diyelim ki seni duyuyorum... Diyelim ki gerçeksin... Ee, ne istiyorsun benden?”

Pembe kapı ardına kadar açıldı ve içinden minicik bir kız çocuğu kuklası fırladı! Üze-

rinde tozpembe bir elbise vardı, saçları ise sabah güneşi gibi sapsarıydı.

“Görevin bahçeyi bulmak! Kayıp Zaman Bahçesi’ni! Ama önce beş anahtarı toplamalısın. Her vakit için bir anahtar... Ve unutma; bu anahtarlar sadece o vaktin sırrını çözenlere görünür!”

Can şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Nasıl yani? Namaz vakitlerini ezberlemem mi lazım?”

“Tam olarak öyle sayılmaz.” dedi Dakika başını sallayarak. “Vakitlerin ruhunu anlamam lazım. İnsan neden günde beş kere durup hayatın koşturmasından uzaklaşmalı, neden temizlenmeli? İşte bunları çözeceksin.”

“Yani gizli bir görevimiz mi var?”

Can yerinde duramaz olmuştu; burnuna buram buram macera kokusu geliyordu.

“Aynen öyle! Her gün yeni bir vakit, her vakit yeni bir anahtar. Beşini de topladığında, Zaman Bahçesi’nin kapıları sana sonuna kadar açılacak!”

“PEKİ ZAMAN BAHÇESİ’NDE NE VAR?”

Dakika esrarengizce kıkırdadı. “Görmek için önce bulman lazım. Şunu bil ki oraya girenler bir daha eskisi gibi olmaz. Dünyayı bambaşka görürler.”

Can merakla dedesine döndü.

“Dede, sen hiç girdin mi?”

Dede başıyla onayladı.

**“Çok uzun zaman önce...
Sen de girebilirsin Can. Ama
acele etme, her şeyin bir zamanı var.”**

“Peki ne zaman başlıyoruz?” diye atıldı Can. Sıkıntıdan eser kalmamıştı. Gizemli bir bahçe, beş sihirli anahtar, konuşan bir saat... Bu yaz hiç de sıkıcı geçmeyecekti.

“Yarın!” dedi Dakika. “Sabahla başlıyoruz. İlk vakit, ilk anahtar ve ilk kapı!”

“Pembe kapı mı?”

“Evet! Sabah Kapısı. Ama dikkat et Can. Her anahtar günde tek bir kez belirir. Eğer hazır değilsen, puf diye kaybolur.”

Can heyecanla yutkundu. “Peki hazır olmak için ne yapmalıyım?”

“Uyan!” dedi Dakika tek nefeste. “Sadece uyan.”

Ve pembe kapı şak diye kapandı. Saat sustu. Sanki az önce hiç konuşmamış gibiydi. Can dedesine döndü. “Dede, tüm bunlar gerçek miydi?”

Dede gülümsedi. “Yarın sabah cevabını kendin alırsın.”

O gece Can yatağında dönüp durdu. Konuşan saatler, gizli bahçeler, kayıp anahtarlar... Bunlar ancak masalarda olurdu. Ama dedesinin bu tuhaf evinde, onca saatin arasında, çok ilginç şeyler oluyordu?

Ve namaz... Günde beş kez durup düşünmek, huzur bulmak... Tüm bunların gizli bir anlamı olmalıydı.

“YARIN GÖRECEĞİZ.” diye mırıldandı Can, saate tekrar bakarken. “Zaman Bahçesi’ni mutlaka bulacağım...”